

Příběh Antonia Villase Boase

- od Terry Melansona ©, 2001 (Last Update: May 10th, 2005)

V Brazílii, v průběhu padesátých let informovaly UFO zpravodaje o jedné z nejbizarnějších zaznamenaných příhod - svedení Antonia Villase Boase mimozemšťankou. První zaznamenaný incident únosu do UFO se tehdy stal 23. letému Brazilci 15. října 1957, za zmínku rovněž stojí dobře zdokumentovaný "fyzický" důkaz, při zkoumání následků jeho setkání lékaři.

Výzkumník Bruce Rux ve vztahu k tomu uvádí: *"Nechtěl vyprávět svůj příběh, Boas byl ale přesvědčen Dr. Olavo T. Fontesem, profesorem medicíny na National School of Medicine v*

Brazílii a také zástupcem APRO, aby 22. února následujícího roku veřejně vylíčil to, co se stalo a co dělal, novináři Fontesovi a agentovi brazilské vojenské rozvědky Joasu Martinsovi. Bylo zjištěno, že Boas trpí ozářením a Fontes byl na to zvědavý. Mezi příznaky byly "bolesti po celém těle, nevolnost, bolesti hlavy, ztráta chuti k jídlu, neustálý pocit pálení v očích, kožní léze a sebemenší světlé modřiny, které se objevovaly po několik měsíců, malé načervenalé pupínky, vyčnívající a tvrdší, než kůže kolem nich, bolestivé při dotyku, každý s malým centrálním otvorem, ze kterého vytékal nažloutlý výtok. Kůže v okolí rány se jevila jako nafialověle zabarvená."

Boase vyslýchala vojenská rozvědka a byl vystaven sérii fyzických a psychologických testů. Nejkonzervativnější ufologové přijali jeho únos jako skutečnou událost."

Zatímco skutečný únos se stal 15. října, jeho podivné setkání začalo už o deset dní dříve.

Krátce po 23. hodině, dne 5. října si Boas všiml jasného bílého světla na obloze, když otevřel okno, aby se trochu osvěžil. Později té noci, poté když opět spal, se Boas na chvíli probudil, podíval se znovu ven a našel tam stejné světlo, stále se pohybující směrem k němu, jak se na něj díval. Vystrašený zabouchl okenice, probudil svého bratra, který sledoval s jistým údivem, jak jasné světlo, svítilo přes okenice, chvíli před tím, než zmizelo.

Boas žil na své rodinné farmě. Měli několik polí a plantáží, které obdělávali v noci, aby unikli teplu ve dne. Toho 14. října, kolem 9. - 10. hodiny večer, Boas se svým bratrem, byli opět na poli, když byli oba svědky velmi jasného světla, něco málo přes 300 stop nad jejich hlavami. Boas opustil bratra a vydal se to prozkoumat. Jak se dostal blíž, náhle to vyrazilo obrovskou rychlostí dál, na opačný konec pole. Když se znovu přiblížil, opět to vyrazilo pryč, tam kde to bylo předtím. Tento manévr se opakoval nejméně dvacetkrát. Konečně ho to omrzelo a Boas se vrátil ke svému bratrovi.

Boas řekl: *"Světlo stále ještě pár chvil svítilo tam v dálce. Tu a tam se zdálo, jako by zářilo všemi směry, jiskřilo jako zapadající slunce. Pak náhle zmizelo, jako kdyby odletělo. Nejsem si jistý, jestli je to tak, jak se to skutečně stalo, protože si nepamatuji, jestli jsem se díval po celou dobu stejným směrem. Možná jsem se na pár vteřin podíval jinam, takže se to mohlo zvednout a zmizel dřív, než jsem měl čas podívat na to znovu."*

Příští noc pracoval na poli poli sám a když byl na stejném místě, kde on a jeho bratr byli svědky světla minulé noci, spatřil opět načervenalé světlo na obloze, které se zvětšovalo, jak letělo k němu pozoruhodnou rychlostí, *"tak rychle, že bylo u mě, než jsem mohl něco vymyslet, co s tím mám dělat."* Asi 160 metrů nad jeho hlavou se náhle zastavilo. To světlo bylo tak intenzivní, že nemohl přes něj vidět světla svého traktoru. Boas říkal, že to vypadalo jako "velké protáhlé vajíčko" s několika technickými doplňky. Z pod něj se vysunuly tři nohy, když se to posadilo na zem a Boas běžel v hrůze ke svému traktoru. Když tam dorazil, světla traktoru zhasla. Snažil se uniknout na druhou stranu a běžet k domu, jeho ruku však chytila nějaká malá postava, (co mu sahala jen po ramena) v podivných šatech, kterou prudce odstrčil. Další tři postavičky ho obklopily a a zvedly ho ze země za paže.

Setkání uvnitř lodi.

Boas popsal tyto tvory velmi podrobně:

"Všichni z nich měli na sobě velmi těsně padnoucí kombinézu, vyrobenou z měkkého, silného, nepravidelně pruhovaného šedého materiálu. Tento oděv dosahoval až po krk, kde se spojoval s helmou z šedého materiálu, která vypadala tužší a byla vyztužena na úrovni nosu. Jejich helmy skrývaly vše kromě očí, které byly chráněny kulatými brýlemi, s čočkami jako v běžných brýlích. Skrze ně se muži na mě dívali a zdálo se mi, že jejich oči jsou mnohem menší než naše, i když věřím, že to mohl být účinek čoček. Všichni měli světlé barevné oči, které vypadaly modré, ale to nemohu zaručit. Nad očima ty helmy vypadaly tak vysoké, že to odpovídalo dvojnásobku velikosti normální hlavy. Pravděpodobně bylo ještě něco schovaného pod těmi přilbami na vrcholu jejich hlav, ale nic z toho nemohlo být zvenčí vidět. Přímo nahoře od středu hlavy, vyrůstaly tři kulaté stříbrné kovové trubky (nemohu říci, zda byly vyrobeny z kovu nebo pryže), které byly o něco tenčí, než běžná zahradní hadice. Trubky, byly umístěny jedna uprostřed a jedna na každé straně hlavy, byly hladké a ohnuté dozadu a dolů. Tam zapadaly do jejich oblečení, jak to nemohu říci, ale jedna šla dolů doprostřed, kde je páteř a další dvě, jedna na každé straně, pod ramena, asi čtyři palce od podpaží, po stranách, kde začínaly. Nevšiml jsem si vůbec jak byly trubky připojeny, ani zařízení skrytém pod jejich oblečením.

Jejich rukávy byly úzké a přiléhavé na zápěstí, kde byly silné pětiprsté rukavice stejné barvy, které musely poněkud bránit v pohybu. Vzhledem k tomu, jsem si všiml, že muži nebyli

schopni sepnout jejich prsty dohromady tak, aby se dotkli špičkami svých prstů. Obtížnost jim ale nezabránila v tom, aby mě pevně drželi, ani při pozdější hbitě manipulaci s gumovou trubkou, aby mi odebrali krev. Tyhle kombinézy musely být druhem uniformy pro všechny členy posádky, kteří nosili červený odznak velikosti ananasového plátku na hrudi, co někdy odrážel světlo. Nebyl to jeho vlastní zdroj, ale myslel jsem, že to bylo jako odrazky u zadních světel auta, když na ně další auto posvítí zezadu. Ze středu tohoto znaku vycházel proužek stříbrného materiálu (nebo bych to mohl přirovnat ke kovu), které vstupoval do širokého přiléhavého upínacího pásu, na jehož barvu si nemohu vzpomenout.

Neviděl jsem žádné kapsy, ani si nepamatuji žádná tlačítka apod. Kalhoty byly také těsně přiléhající k hýždím, stehnům a lýtkům, protože nebylo vidět žádné záhyby nebo zmačkání. Nebylo vidět lem mezi kalhotami a botami, které byly vlastně pokračováním nohavic, takže obuv byla součástí oděvu. Podrážky bot, byl odlišný od našich - byly silné, asi dva nebo tři palce tlusté a trochu se prohýbaly nahoru na přední straně, takže špičky vypadaly jako ty popsané v pohádkách, ale celkový vzhled vypadal jako běžné tenisky. Z toho, co jsem viděl později, musely být volně obuty, protože byly větší, než nohy, na kterých byly. Přesto byla chůze mužů snadná a jejich pohyby byly opravdu rychlé. Možná, že uzavřená kombinéza co nosili byla poněkud v rozporu s jejich pohyby, protože pokračovali v chůzi velmi toporně.

Všichni byli zhruba mé výšky (jsem 1,64 m vysoký, v botách), možná trochu menší, protože ty přilby, s výjimkou jednoho z nich, který mi nedosahoval ani po bradu, když mě chytil. Všichni se zdáli být silní, ale ne tak silní, abych nemohl bojovat s jedním z nich, jeden po druhém, ale měl jsem strach ze zranění. Domnívám se, že při zápase bych mohl čelit komukoliv z nich na stejné úrovni."

Zatím kladl odpor jak nejlépe uměl, Boase vytáhli po flexibilním kovovém skládacím žebříku do poklopu, který se za ním zavřel tak pěkně, že nebyl pouhým okem viditelný žádný spoj. Nyní se ocitl v malé čtvercové místnosti, bez nábytku, jasně osvětlené stejně jako za denního světla, vestavěnými hranatými světly v hladkých kovových stěnách. Najednou se objevil otvor v bežešvé zdi a Boas byl veden do jiné místnosti. Jediné zařízení, co viděl byl zvláště tvarovaný stůl, který stál na jedné straně místnosti, obklopený několika otočnými stoličkami bez opěradel (něco jako barové stoličky). Všechny byly ze stejného bílého kovu. Stolky, stejně jako stoličky byly na jedné noze, zužující se směrem k podlaze, kde byly buď pevně (jako například stolky) upevněny nebo spojeny s pohyblivým kruhem přinýtovaným k podlaze, jednoduše uchyceným třemi šrouby, vybíhajícími na každé straně (jako jsou stoličky, aby se sedící na nich mohl obrátit kterýmkoliv směrem).

Jeho únosci ho poté popadli a drželi ho na místě, přitom komunikovali zvuky, které neměly žádnou podobnost s lidskou řečí ... „*Neumím si představit jakýkoli pokus, popsat tyto zvuky, tak odlišné ode všeho, co jsem kdy slyšel před tím,... tyto zvuky mě pořád roztřesou, když na ně myslím! Není ani možné, abych je reprodukoval, protože moje hlasové orgány nejsou zhotoveny pro ně. Mohl bych ty zvuky porovnat ke chrochtání zvířat, některé delší, jiné kratší, někdy obsahující několik různých zvuků současně, jindy končící v tremolu.*“

Bylo zvláštní, že tito tvorové ho pak začali svlékat, i přes jeho neustálý odpor. Bylo zřejmé, že mi nerozuměli, ale zastavili své jednání a dívali se na mě, jako by se snažili, abych pochopil, že oni jsou zdvořilí. Kromě toho, i když museli pracovat silou, nikdy se nesnažili mě vážně zranit, ani odtrhnout oblečení, možná s výjimkou košile. Když byl nahý, tak mu tělo oťřeli čirou kapalinou bez zápachu a pak byl převeden do jiné místnosti s červenými nápisy nade dveřmi, vypadajícími jako čmáranice, která byla pro něj zcela nesrozumitelná, jak vyprávěl. Brzy se k němu připojily dvě z postav, nesoucí přístroje, s nimiž mu odebrali nějakou krev z brady, takže zanechali malé jizvy, kterých si později všiml lékař v nemocnici, ale to mu nezpůsobilo žádnou bolest a jen minimální potíže. (Rux)

Succubus

Boas tvrdí, že zůstal sám asi hodinu a udělal si pohodlí na velké, beztvarevé pěnové matraci, jako šedé posteli nebo gauči uprostřed místnosti, která byla bez nohou. Z díry ve zdi asi ve výšce hlavě vypluly trsy šedého kouře, který se rychle rozpustil. Zpočátku měl Boas pocit na zvracení a jako by ho někdo dusil. Pak se vrhl do jednoho rohu místnosti, zvracel a poté se jeho dech uklidnil. O chvíli později se otevřely dveře a vešla nahá žena!

Ralph Blum uvedl: "Villas Boas spekuloval, že čirá tekutina byla afrodisiakum, podle jeho názoru", logicky ale "příběh naznačuje, že se jednalo o dezinfekci nějakého druhu, a že kouř byla chemická látka, kterou je dovoleno cizím dýchat bez přilby (zbytek posádky nosil helmy během celého setkání). Mohlo to být proto, že jeho krev byla vhodná pro některé způsoby křížení."

Přišla pomalu, beze spěchu, možná trochu v úžasu, když spatřila pobavený výraz na jeho tváři, se zářícíma očkami a s otevřenou pusou ... „Byla krásná, i když jiného druhu krásy, ve srovnání s úrovní známých žen. Její vlasy byly blond, téměř bílé (jako vlasy odbarvené peroxidem), byly hladké, nepříliš husté, uprostřed na pěšinku a měla velké modré oči, poněkud protáhlejší, než kulaté, šikmé směrem ven, podobně jako ty tužkou protažené oči u dívek, co vypadají jako arabské princezny, mající oči jako štěrbinu... kromě toho, byla přirozená, neměla žádný make-up.

Její nos byl rovný, ani špičatý, ani obrácený vzhůru, ani příliš velký, obrys tváře byl jiný, protože měla velmi vysoké, výrazné lícní kosti, které dělaly její tvář nahoře zúženou, dole najednou končila špičatou bradou, která dala spodní části obličeje velmi příkrý vzhled. Její rty byly velmi tenké, ve skutečnosti téměř neznatelné. Uši, které jsem viděl později, byly malé, nezdálo se mi, že se liší od běžných uší. Její vysoké lícní kosti dělaly dojem, jako by byla někde vespod zlomená kost, ale jak jsem zjistil později, byly měkké a masité na dotek, takže se nezdálo, že je tam kost. Její tělo bylo mnohem krásnější než všechna, která jsem kdy viděl. Bylo štíhlé, její prsa se vysoko tyčila a byla dobře tvarovaná. Její pas byl útlý, břicho ploché, boky dobře vyvinuté a stehna silná. Její nohy byly malé, ruce dlouhé a útlé. Prsty a nehty byly normální. Byla mnohem menší než já, hlava jí sotva dosahovala pouze po ramena. ... Její kůže byla bílá (jako u našich krásných žen), ale byla plná pih na pažích. Nevšiml jsem si, žádného parfému, kromě přírodní ženské vůně ... A ještě jedna věc, které jsem si všiml, měla chlupy v podpaží jasně červené, skoro barvy krve.“

Bruce Rux poukazuje na to, že pozdější líčení Boasova příběhu zahrnovalo zmínku o tom, že její ochlupení bylo také jasně červené, což mohlo být vynecháno z původní výpovědi Boase, kvůli vynechání sexuálního podtextu. Podrobnosti o jeho setkání, které následovaly nebyly zveřejněny, ale zřejmě to projednávali, i když s určitými rozpaky, Dr. Fontes a pan Martins pokud se to týká jeho příběhu.

Boas líčil, že: „Žena přišla ke mě a mlčky se na mě celou dobu dívala, jako by ode mě něco chtěla. Přitiskla se ke mě, takže jsem pochopil, co je její přání. Začal jsem se vzrušovat ...

Spojil jsem se, zapomněl na všechno a držel ženu u těla a odpovídal na její přízeň mou větší vášní. Zdá se, že jsme měli dva pohlavní styky a prováděli spolu celou řadu úkonů asi hodinu,

po které se žena rozhodla k odchodu. Všechno, co potřebovala, byl dobrý hřebec, s cílem zlepšit stav jejich populace."

Boas řekl, že on si užil tento styk, a to i v případě, že se žena odmítala líbat. Bruce Rux poznamenal, že po tom všem, by se možná pozvracel. Místo líbání, ho žena kousala do brady, a přitom vydávala zvuky, které Boas přirovnával k vrčení zvířat.

"Nikdy nemluvila. Když skončili, jeden z dalších mimozemšťanů vstoupil a zavolal na ženu." Ale před odchodem ukázala na břicho a úsměvem (stejně jako my se mohla usmívat), ukázala na nebe a dolů, řekl bych. Pak šla pryč. Já jsem interpretoval gesta v tom smyslu, jak bych asi řekl, že se má v úmyslu vrátit a vzít mě s sebou kamkoli, kde ona žije. Měl sklon k obavám, nebo dokonce strach, protože bral význam všeho zcela vážně a nebyl si jistý, jestli by se jí dočkal, až by opustil své obvyklé prostředí a svoji rodinu," píše Rux.

Po okouzujícím ženském stvoření vrátili Boasovi oblečení. Byl veden zpět do místnosti s židlemi a stolkou, kde byla posádka, seděli a komunikovali mezi sebou jejich zvláštním způsobem a jeho ignorovali. Cítil se úplně v klidu, protože jsem věděl, že nic zlého se mi nestane.

Ted' měl šanci, aby sledoval své okolí a snažil se zaznamenat vše, co mohl. Všiml si, že stěny byly hladké, kovové a tvrdé, bez jakýchkoli oken. Zahlédl krabičku s skleněným víčkem, která měla vzhled budíku a pokusil se ji skrýt. Všiml si toho jeden z posádky a okamžitě ho chytil a odstrčil zpět. Jacques Vallee řekl, že Boas to popsal jako hodinky s jednou ručičkou a několika značkami, které odpovídaly našim 3, 6, 9 a 12 běžným hodinám. Nicméně, i když čas ubíhal, ručka se nepohnula a Antonio dospěl k závěru, že neukazuje hodiny.

"Symbolika v této poznámce od Villase Boase je jasná," poznamenal Valleé, "připomněl jsem si pohádku o zemi, kde neubíhá čas a toho velkého básníka, který měl ve svém pokoji velké bílé hodiny bez ručiček, s nápisem: "Je později, než si myslíš."

Tvorové ho dál vedli lodí, ukazovali mu různá zajímavá zařízení, které Boas dlouho popisoval s pozoruhodným množstvím detailů. Boas zdůraznil, že neměl ve své mysli vůbec pochyby o tom, že byl na palubě kovové lodi. Když prohlídka byla u konce, jedna z postav mu pokynula, aby slezl po žebříku dolů, pak ukázala na sebe, na zem a pak jižním směrem k obloze, stejným směrem, jaký mu ukázala žena. Boasovi bylo naznačeno, aby ustoupil o krok zpět, žebřík se zasunul a loď zasunula přistávací vzpěry tak hladce, že na místě nezůstaly žádné stopy po otvoru, přes který se vysouvaly, vzletěla a zastavila se něco málo přes sto stop nad jeho hlavou a zářila stále jasněji. Víření vzduchu sílilo a talíř se začal otáčet úžasnou rychlostí, zatímco se světlo měnilo v mnoha barevných odstínech, nakonec zůstalo jasně červené. Jak se to stalo, stroj náhle a neočekávaně změnil směr otáčení a začal produkovat větší hluk, byl to šok... Když to skončilo, podivná loď se najednou vrhla jako střela směrem k jihu, letěla trochu našikmo, takovou závratnou rychlostí, že zmizela z dohledu během několika sekund.

Villas Boas with wife Marlene

Bylo asi 5:30 ráno, když se Boas se vrátil ke svému traktoru, asi čtyři a čtvrt hodiny od chvíle, kdy byl vyzvednut. Zjistil, že traktor je vypnutý, pravděpodobně během rvačky, což znamená, že jeho únosci byli dost chytří, aby věděli, že se pokusí utéci a měli znalosti o tom, jak traktor funguje – vodiče od baterie byly odpojeny. Asi tři měsíce po jeho setkání, Boas trpěl různými mírnými zdravotními potížemi, jak bylo popsáno výše a nadměrnou ospalostí, zvláštností, běžně se vyskytující v následujících případech únosů.

Antonio Villas Boas se stáhl z veřejného života, aby pokračoval ve svém

studiu, obdržel právnický titul a stal se praktikujícím právníkem ve městě Formosa, Gojas. Zemřel v roce 1992 ve městě Ubera v Brazílii, Triangulo Minero.

Zdroj: <http://www.conspiracyarchive.com/UFOs/boas-abduction.htm>